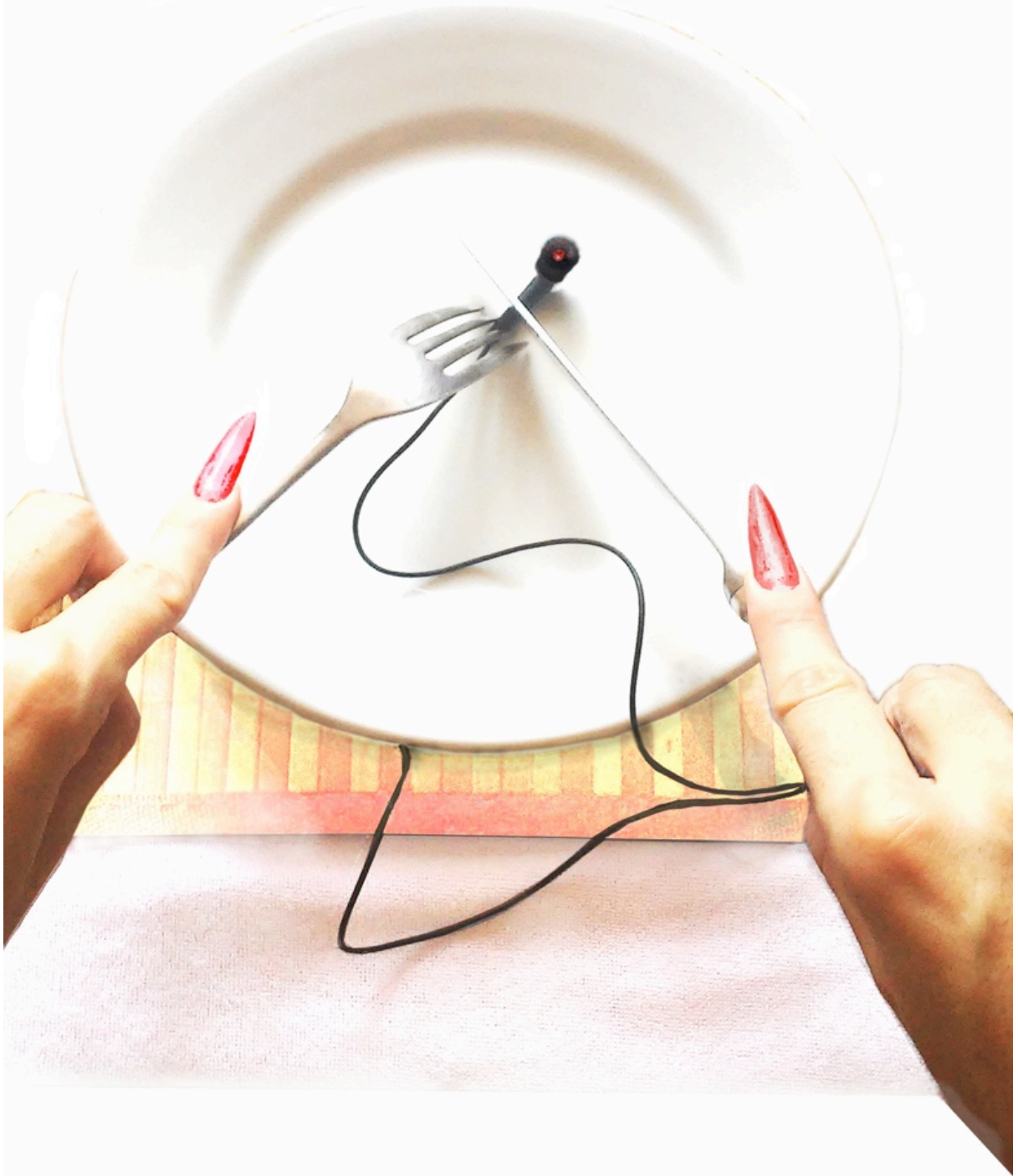

CAMARGATE

de Jorge-Yamam Serrano

TeatrodeCERCA

LA RUEDA FILMS

telf. 639 390 592 ~ yamam17@yahoo.es ~ @JorgeYamam
www.jorge-yamam.com ~ www.teatrodecerca.com

Descripció

“CAMARGATE” és la recreació teatral basat en la famosa conversa en el restaurant La Camarga de la líder del PPC Alicia Sanchez Camacho i Victoria Alvarez (ex-amant de Jordi Pujol fill) enregistrada per Método 3.

A partir de la gravació real de la conversa d'aquests personatges construïm una “ficció teatral real” que va més enllà. Teatralitzarem altres documents reals que mostren, gairebé d'una manera esperpèntica i còmica, com funciona la corrupció, la nostra política i els seus passadissos.

"La construcció de l'autèntica llibertat política... és la més completa de totes les obres d'art".

Friedrich Von Shiller (dramaturg alemany, any 1795)

I amb aquest projecte volem contribuir a la transparència, a la llibertat i a que el teatre torni a connectar amb el públic i la societat en la que viu. L'art i més concretament el teatre pot tenir sentit arribant allà on el periodisme no pot arribar.

L'obra “CAMARGATE” es desenvolupa a la perfecció entre la rigurositat del teatre documental i la comèdia més esbojarrada.

«La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats».

Groucho Marx

La temporada de l'obra a Barcelona ha estat un èxit exhaurint entrades a totes les funcions.

La direcció i la dramaturgia es a càrrec de Jorge-Yamam Serrano (La Rueda-TeatrodeCERCA. Nominat i finalista Millor espectacle Revelació dels actuals Premis Max, guanyador del Premi Moritz-FiraTàrrrega Millor espectacle 2012...)

“ El “Camargate”; el teatre de la política.

Fa temps supe de la grabación la gravació de “La Camarga” i vaig adonar-me de la increïble teatralitat tant dels personatges com de la història. El to de la proposta seria pròxim al teatre documental de tradició anglesa, ja que de comèdia de per si, en té molta. Aquesta informació ha d'arribar al públic. Amb aquesta proposta el teatre es fa necessari.

Jorge-Yamam Serrano”

Alguns detalls més...

- “Teatre documental viu” que s’anirà actualitzant.

Documentació, investigació i conclusions actualitzades. Com l’obra s’alimenta de la realitat política i social del nostre país fem una intensa captació de notícies, documents, informació real sobre el tema que ens ocupa i anirem afegint i actualitzant l’obra. La pròxima versió en gira serà **CAMARGATE 1.1**

- Una disposició de l’espectacle i públic diferent.

“CAMARGATE” és una arriscada proposta teatral que respira aprop del públic amb intensitat. Tindrem dues versions de l’obra segons el seu format:

- Versió principal, per teatres.

L’obra original, amb tot el suport audiovisual, pensada per ser efectiva en teatres mitjans i grans.

- Versió en espais no convencionals “site específic”; en un restaurant.

Tenim una ampla experiència en portar el teatre de “proximitat” i a llocs real. Creiem que fer un obra en un restaurant te en aquest projecte molt sentit i un gran joc.

- Una potent part audiovisual.

L’obra tindrà una cura especial en la part audiovisual tant en la utilització de projeccions per crear ambients, per facilitar el correcte seguiment de la informació visualitzant documents i notícies reals durant l’obra i la creació de material promocional.

La productora La Rueda Films es co-productora del projecte i es farà un documental i seguiment sobre aquest particular procés de creació. La Rueda films ha fet molts treballs audiovisuals per teatre com per exemple pel Teatre Nacional de Catalunya amb l’obra “No parlis amb estranys” d’ Helena Tornero.

L’obra “Maria Estuardo” de Shiller, la pel·lícula “Il Divo” de Sorrentino, la sèrie “House of cards” i la mateixa realitat són les obres influents en aquest projecte.

Projecte Verkami CAMARGATE: <http://www.verkami.com/locale/ca/projects/10986>

Spot Verkami CAMARGATE: <https://vimeo.com/117725234>

CAMARGATE forma part de « EL CICLÓ » primer cicle de companyies independents de Barcelona, al Teatre Tantarantana.

EQUIP ARTÍSTIC

Cia La Rueda

Direcció i Dramatúrgia: Jorge-Yamam Serrano.

Ajudant de direcció i dramatúrgia: Nico Aguerre.

Antonia Sanchís Cemacha: Cristina Gà Miz

Bibi Alves: Anna Sabaté

Espia, cambrer, Jordi PF, propietari restaurant,xofer: Pep Durán.

Cap de producció : Cristina Ferrer.

Producció exe: Carmen Flores

Caracterizació: Toni Santos

Vesturari: Eugenia Gusmerini.

Audiovisuals: La Rueda Films.

Producció: La Rueda, Teatrod CERCA, Teatre Tantarantana.

Distribució: Claps Produccions Culturals

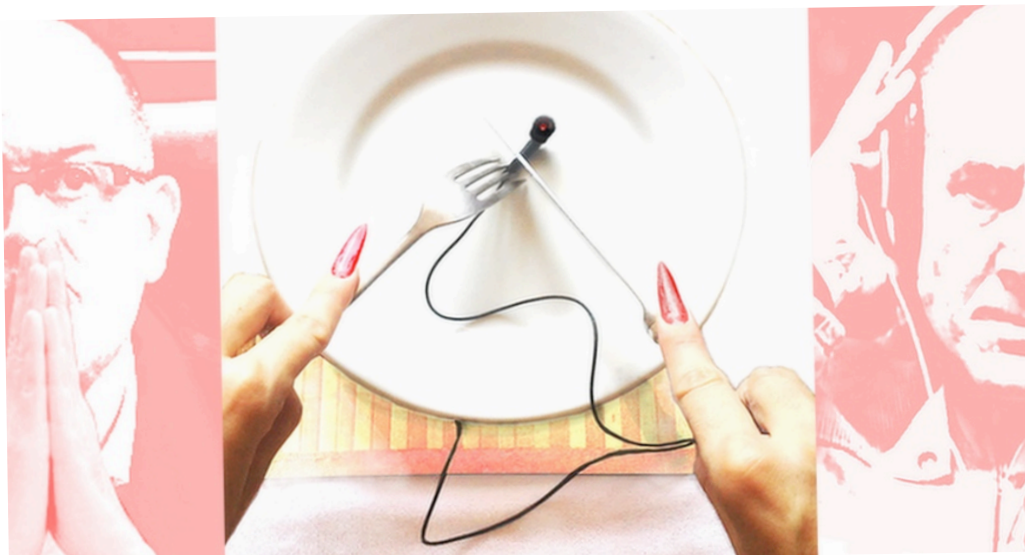
Videos

-Spot CAMARGATE <https://vimeo.com/119908620>

-Spot Verkami CAMARGATE: <https://vimeo.com/117725234>

-CAMARGATE clip TeleNotícies Tv3 <http://www.ccma.cat/tv3/alcarta/telenoticies-migdia/camargate-al-tantarantana/video/5483738/>

-Conexió Directe BTV <http://www.btv.cat/alcarta/connexio-barcelona/37972/>

Àudios

Entrevista HOY POR HOY de CadenaSER amb Pepa Bueno i Gemma Nierga per la preparació de l'obra.

http://sdmedia.playser.cadenaser.com/2014/11/5/cadenaser_hoyporhoy_20141105_110000_120000.mp3

Min 35 :40 seg

Entrevista HOY POR HOY de CadenaSER amb Gemma Nierga.

http://cadenaser.com/programa/2015/03/11/hoy_por_hoy/1426072026_646637.html

Entrevista al programa Versió Rac1

En aquests moments la gravació íntegra de La Camarga està en mans de David Fernández però ha reescut l'interès per saber exactament què es va dir en aquesta conversa. És per això que avui ens hem posat en contacte amb JORGE YAMAM-SERRANO, director i dramaturg d'una obra, Camargate, que s'estrenarà el dia 11 de Març al teatre Tantarantana de Barcelona i que reproduïx la famosa conversa. Aquest dramaturg ha tingut accés a la primera gravació de La Camarga i també a fragments de la versió íntegra.

<http://www.rac1.org/versio/blog/la-conversa-de-la-camarga-al-descobert/>

Entrevista al programa El MATI de Catalunya Radio per la preparació de l'obra

<http://www.catradio.cat/audio/831925/Jorge-Yaman-Serrano-Vaig-somiar-he-de-fer-La-Camarga>

Àudio 01/08/14

Jorge Yaman Serrano: "Vaig somiar: he de fer La Camarga"

El director de teatre explica a El matí de Catalunya Ràdio com ha anat la gestació de l'obra "Camargagate", inspirada en la famosa conversa entre Alicia Sánchez Camacho i Victòria Álvarez, que va enregistrar l'agència de detectius Método 3. L'obra s'estrenarà el 2015 i les actrius seran Cristina Gámiz i Anna Sabaté.

Entrevista a CadenaSer "La Carpeta" i extracte "La gran evasió"

La recreació teatral basada en la conversa entre la líder del PP Alicia Sánchez Camacho i Victoria Álvarez, ex-amant de Jordi Pujol Ferrussola, enregistrada per l'agència de detectius Método 3 és un èxit de públic. Entre els espectadors de l'obra fins i tot hi ha hagut assessors polítics i detectius.

http://cadenaser.com/emisora/2015/03/25/radio_barcelona/1427300928_077815.html

Crítiques i premsa escrita

Crítica. Teresa Bruna. Recomana

Si sentiu curiositat per la conversa a la Camarga entre l'Alícia Sánchez Camacho i la Victòria Álvarez, ara que torna a estar de moda després que JPF li donés una còpia al David Fernández, no us perdeu el Camargate de Jorge-Yamam Serrano. És la manera més fàcil, completa, fidel, ben envoltada i divertida (ja sabem que el més còmic al teatre sol ser una tragèdia), que podeu trobar. Si sou dels que com jo, fins ara ho havíeu intentat per Internet i ho havíeu deixat als 30 minuts per la mala qualitat del so, al Tantarantana se sent perfectament. És tota una peça de teatre-document!

Dic això perquè a la presentació, aquest actor, dramaturg i director a qui vam conèixer en aquella meravella que va ser *Que te vaya bonito* ens va dir que, per cobrir-se, res del que es diu al teatre està tret de la gravació sinó de notes aparegudes als diaris. Renoi, quin treball de xinos s'ha marcat! Quan vaig arribar a casa vaig tornar a posar la gravació i us he de dir que comença pràcticament igual, mengen el mateix... és d'una fidelitat absoluta! Ja no cal que us tortureu més les orelles. Hi ha una reducció, això sí, ja que la durada no és la mateixa. Però només treu la palla. Amb tot, l'espectacle -dura 70 minuts- se'm va fer curt. És un plaer assistir de voyeur a la conversa, com un flureru amb potes, asseguda còmodament a una butaca. La dramatització es recolza amb una pantalla, escenes en off i un bon entorn, on també hi ha públic. (Si us fa gràcia, crec que s'han de comprar les entrades per Verkami. Toca pernil i vi!)

Certament, la `conversa és coneguda, però no la banalitzem: és història i és la nostra història. Una dona vol denunciar el seu amant -que ara ja sabem que és un crack, per bé o per mal, però un crack- , irritada perquè l'ha deixat. Però la seva taula de joc és a l'Alta Política. El seu amant no és qualsevol ni ella tampoc. I encara menys la persona a qui ho explica. Surten informacions amb noms i cognoms que potser ja sabíem... o no, contactes, trampetes, corrupteles... molts draps bruts, molts. I les conseqüències, no cal que us les recordi, que cadascú en tregui les seves. L'únic perill és que les actrius, Cristina Gàmez i Anna Sabaté, estan tan ficades als personatges i la dramatització és tan hiperrealista, que podríem arribar a empatitzar -per uns minuts, eh!- amb elles, sobretot amb la desgraciada de la Bibi. Jo en cap moment vaig pensar que les caricaturitzaven, deuen ser així, tal qual. De fet, parlen igual que a la gravació. Però alerta: són dues dones que existeixen i del PP. Cal disseccionar la part humana de la política i reflexionar sobre com s'expressen en la intimitat els que són dalt, com es relacionen amb altres partits, com poden estar a un cert nivell i com poden baixar al d'una telebasura. I sobretot no oblidem que són els que estan al poder perquè hi ha algú que els vota.

Camargate o quan la realitat supera la ficció

Des de fa un bon temps que es reclama que el nou teatre català (sigui el que sigui) ha de ser més crític, més compromès, més polític. La fórmula Flyhard ha estat criticada per la seva temporalitat, és a dir, per la seva caducitat immediata. Les obres més comercials han estat menystingudes per la seva superficialitat, és a dir, per la seva manca de crítica amb el món que ens està tocant viure.

Sembla que les paraules de Brecht ressonin més que mai en les veus d'aquests crítics quan afirmava al Petit Òrganon per al Teatre: "Necessitem un teatre que no solament faciliti les sensacions, les visions i els impulsos que permet el camp de les relacions humanes en el moment històric corresponent, on es produeixin les corresponents accions, sinó un teatre que utilitzi i provoqui idees i sentiments que juguin un paper en la transformació d'aquest mateix camp." Sembla que aquestes veus crítiques, críptiques, hagin vingut per salvar el teatre català (sigui el que sigui) de l'estultícia que l'envolta. Llàstima que s'equivoquin. No és certa la pretesa caducitat de la fórmula Flyhard, no és certa la manca de qualitat del teatre comercial (com a mínim de cert teatre comercial català), no és veritat que el nou teatre català doni l'esquena a la realitat contemporània. Potser el que passa és que no es vol veure més enllà.

Potser, només potser, la irrupció del teatre/documental proposada per en Jordi Casanovas (irònicament, l'artífex de la fórmula Flyhard) amb Ruz/Bárcenas i continuada per en **Jorge-Yamam Serrano** amb *Camargate* hauria de fer replantejar la visió fatalista de molts crítics. Potser passar una estona asseguts al restaurant La Camarga de la mà del Teatro de Cerca i observar estupefactes la conversa real entre l'Alícia Sánchez Camacho i la Victoria Álvarez, l'ex-amant d'en Jordi Pujol fill, hauria de fer caure la vena dels ulls de tots aquells que han matat el nou teatre català (sigui el que sigui) abans fins i tot que hagi nascut. Perquè asseguts al teatre Tantarantana observant com dues senyores de mitjana edat amb poder polític real discuteixen sobre els temes més banals i aberrants combinats amb els escàndols fiscals més esfereïdors i escandalosos ningú pot dubtar del valor crític, compromès i polític d'aquesta obra. Ningú pot dubtar que a més ho fan amb gràcia, de manera divertida i amena perquè la nostra repulsa vers allò tan indignant que estem veient quedi amorosida per la comèdia i el cinisme pur que la Cristina Gàmitz (fent d'Antònia S. Cemacha, segurament per motius legals) i l'Anna Sabaté (fent de Bibi Alves) destil·len en cada gest, en cada entonació volgudament pp-ritzada, és a dir, exagerada i carregada de mala folla.

Ningú pot negar que és inevitable sortir del teatre preguntant-se en quina mena de país de pandereta vivim en el qual coses com aquestes (i moltes d'altres que no tarden a venir-nos al cap) estan passant i no passa res; o sí que passa, que l'Alícia Sánchez Camacho rep una compensació de 80.000 euros per danys morals. I ningú pot negar que la mateixa sensació de desconcert li sobrevingué sortint de veure El principi d'Arquímedes, d'en Josep Maria Miró, per posar només un exemple.

CAMARGATE

VALORACIONS I COMENTARIS | **INFORMACIÓ OBRA** | **TRIVIAL**

Jordi Bordes 13/3/2015 Teatre impúdic que mostra cristal·lí la política de baixa estofa 8	Carme Tierz 15/3/2015 Un dinar indigest per als Pujol 8
Ramon Oliver 16/3/2015 Una bona demostració que, sovint, la realitat política es satiritza a ella mateixa sense necessitat de més additius 7	Teresa Bruna 21/3/2015 Què se sent si ets un flureru assegut a una butaca? 9
Andreu Sotorra 23/3/2015 L'humor plana durant tot el muntatge, molt ben dosificat i sense que surti de mare 8	

VALORACIÓ MITJANA
8,0

CATEGORIES MITJANES
ACTUALITAT
DIVERTIT
CONTROVERTIT

MITJANA DELS USUARIS
8,4
(Sobre 19 votacions)

"Sobta comprovar la comicitat de la situació, d'unes rèpliques i contrarèpliques que molts dramaturgs i guionistes voldrien haver signat. És pura paròdia, un esperpent que ens fa riure, alhora que ens fa reflexionar (un cop més) sobre l'escassa altura moral dels nostres polítics" " Un bon exemple de teatre documental" Carme Tierz.

"Camargate; El esperpento de la (mala) política, es un ejercicio de teatro documental necesario y valiente." "Quirúrgico trabajo de dramaturgia y de aproximación de personajes." "El mérito de Camargate radica también en el entregado trabajo de sus intérpretes Cristina Gamiz y Anna Sabaté." Jose Carlos Sorribas El Periodico.

"Sens dubte, deixar que la comicitat grotesca però alhora també patètica i alarmant de tot plegat, sorgeixi del document enregistrat, resulta tot un encert." Ramon Oliver.

Somnis de Teatre

<http://somniaedetatre.blogspot.com.es/2015/04/camargate.html>

El esperpento de la (mala) política

CRÓNICA 'Camargate' es un ejercicio de teatro documental necesario y valiente

JOSÉ CARLOS SORRIBES
BARCELONA

Si Jordi Casanovas adaptó con éxito el interrogatorio del juez Pablo Ruz a Luis Bárcenas, Jorge-Yamam Serrano incide en ese teatro documental al recrear en el Tantarantana el encuentro en el restaurante La Camarga entre Alicia Sánchez-Camacho y Victoria Álvarez, examante de

la política catalana de los últimos años con lo que llama una «ficción teatral real» a partir de la grabación de Método 3. La líder del PP es rebautizada como Antonia S. Cemacha y Bibí Alves se llama una mujer desechada con ganas de revancha. Nombres ficticios para curarse en salud ante posibles demandas. De las dos sale mejor parada, no mucho, una política ávida de usar a su interlocutora para obtener información.

Porque Bibí queda retratada: como una pija *choni*.

Camargate, título acertado como pocos, solventa un reto valiente y necesario. El teatro debe mirar de cara a la actualidad, política o no. Serrano no abunda en una parodia tipo *Polònia* porque lo que se cuenta ya tiene suficiente trazo grueso, aunque el barniz esperpéntico y pinceladas de un vídeo de contexto ayudan a compensar el escaso juego escénico. Algo casi inevitable

►► Anna Sabaté y Cristina Gàimiz, cara a cara.

Jordi Pujol Ferrusola. La grabación de dos horas y media de esa comida, en julio del 2010 y que el hijo mayor del *expresident* volvió a destapar en su comparecencia en el Parlament, queda reducida a 70 minutos en un quirúrgico trabajo de dramaturgia y de aproximación a los personajes.

El director y dramaturgo extiende con todo detalle trapos sucios de

con los dos personajes sentados en una mesa. El mérito de *Camargate* radica también en el entregado trabajo de sus intérpretes, Cristina Gàimiz (Antonia S. Cemacha) y Anna Sabaté (Bibí Alves), que huyen de una imitación desafortunada. Hablan mucho de política, sí, pero también de sexo, de bolsos y de otro tipo de trapos bastante más limpios. ≡

MIÉRCOLES, 5 NOVIEMBRE 2014

Quim Monzó

Teatro, ¡y del bueno!

Si no hay ningún imprevisto –Dios no lo quiera–, dentro de unos meses se estrenará en Barcelona una obra de teatro basada en la famosa conversación que el 7 de julio del 2010 mantuvieron la líder del PP Alicia Sánchez-Camacho y Victoria Álvarez, exnovia o examante de Jordi Pujol Ferrusola (a veces lo dicen de una forma y a veces de otra). Como saben incluso los párvulos la conversación tuvo lugar en el restaurante La Camarga de la calle Aribau de Barcelona, en la mesa de un reservado y con un precioso centro de flores que iba grabando todo lo que decían. El dramaturgo y director del espectáculo será Jorge-Yamam Serrano, y Cristina Gámiz y Anna Sabaté las actrices que darán vida a las comensales.

En las hojas promocionales de la obra –que de momento lleva el título provisional de *Camargagate*– Jorge-Yamam Serrano explica cómo le surgió la idea: “Hace tiempo me llegó la grabación de La Camarga y me di cuenta de la increíble teatralidad tanto de los personajes como de la historia. El tono de la propuesta sería próximo al teatro documental de tradición inglesa, ya que, de comedia, por sí misma tiene mucha. Esta información tiene que llegar al pú-

Se estrenará en Barcelona una obra de teatro basada en la conversación de La Camarga

Se estrenará en Barcelona una obra de teatro basada en la conversación de La Camarga

blico. Con esta propuesta el teatro se hace necesario”. Serrano hace de esa conversación la parte central del montaje y lo complementa con un inicio y un final inspirados en la obra *María Estuardo* de Friedrich von Schiller, que recrea también una conversación entre dos mujeres: María Estuardo e Isabel I de Inglaterra e Irlanda, *la Reina Virgen*.

Cuando la noticia de la grabación de la comida de La Camarga saltó a las primeras páginas de los diarios, Sánchez-Camacho se enfadó bastante y amenazó con llevar ante los tribunales a todos los que la difundiesen públicamente. Entonces la gente rescató los pobres lápices de memoria, los USB, que dormían plácidamente en el fondo de los cajones porque ya casi nadie los usaba, arrinconados por los nuevos métodos para traspasar datos. Durante unos días volvieron a ser herramientas imprescindibles. Para evitar que Sánchez-Camacho cumpliera sus amenazas, la gente que ya tenía la conversación en el ordenador no te la enviaba por correo electrónico. Te pedía que le dejases un USB. En ese USB te la grababan y luego te lo devolvían. Todo en persona. Al cabo de unas semanas había en Catalunya pocos ciudadanos que no hubiesen escuchado la conversación, fuese entera o sólo las partes más jugosas. Me gustaría saber cómo reaccionará ahora ante esta obra de teatro Sánchez-Camacho, que, por cierto, aún tiene pendiente su comparecencia ante el Parlament para aclarar aquella comida con Victoria Álvarez. ¿Se cabreará como una mona o bien preferirá no echar más leña al fuego? Yo, si fuese ella, simplemente pediría el tanto por ciento de derechos de autor que lógicamente les corresponden, a ella y a Victoria Álvarez. La mitad para cada una, como buenas amigas.●

La política de la transición entra en la escena teatral

Las obras sobre la política de las últimas décadas se multiplican

Barcelona JUSTO BARRANCO

Ruz-Bárceñas lleva a escena el metódico interrogatorio del juez Ruz al siempre demasiado seguro de sí mismo extesorero Bárceñas. Camargate muestra la chispeante conversación, con corrupción, sexo y poder, de Alicia Sánchez-Camacho con Victoria Álvarez en La Camarga. Pujol, President retratará el próximo año el ascenso y caída de Jordi Pujol como si fuera Ciudadano Kane: a partir de su muerte y de la misteriosa última palabra que pronuncia, un nombre de mujer. Las guerras correctas revive en estos momentos en Madrid la entrevista en la que Iñaki Gabilondo preguntó a Felipe González por los GAL y el señor X. También en Madrid, El Rey, escrita por Alberto San Juan, examinará críticamente en junio los casi 40 años de reinado de Juan Carlos I

a través de discursos, entrevistas y libros de memorias. E Isaac Rosa repasará

Hay obras sobre Pujol, Bárceñas, González o las grabaciones de La Camarga

EL DEBATE DE LA CALLE Para Jordi Casanovas, estas nuevas piezas replantean el valor de la transición

con González –Ignacio González, actual presidente de la comunidad de Madrid– la gestión del Partido Popular.

Un rosario de obras va no políticas sino directamente sobre políticos recientemente estrenadas o que llegarán a los teatros en los próximos meses y que, la mayoría de las veces, beben directamente de la realidad, de conversaciones, discursos o entrevistas reales. Obras que parecen, como subraya Jordi Casano-

DE LA CAMARGA A PUJOL

vas, responsable de la exitosa Ruz-Bárceñas y del proyecto Pujol, President, un juicio a la transición, un replanteamiento de lo que sido el mundo y las estructuras nacidos del cambio político en España desde finales de los setenta. estructuras que hoy parecen haberse desmoronado, o por lo menos, están fuertemente cuestionadas.

“El público –resume Casanovas, que acaba de estrenar con gran éxito Vilafranca, el final de su trilogía sobre la identidad catalana– pide realizar en el teatro el debate que ya se está haciendo en las calles, en los bares, en casa. Nos estamos replanteando el valor de la transición. Estas obras la ponen a prueba, examinan lo que ha sido y son un camino para una nueva transición política que esperemos que sea un poco mejor. Es un debate ne-

cesario. Todo el mundo tiene la sensación de que ha de haber cambios profundos y de que si no los hay será muy frustrante. Y ante esa sensación la gente se está preparando, entrenando con estas obras”.

Para Jorge-Yamam Serrano, que acaba de presentar Camargate, una obra con no poco humor que cree un buen compendio de los vicios de la política catalana de las últimas décadas y que se representará en el teatro Tantarantana del 11 al 29 de marzo, el actual boom “es una metáfora de la sociedad”. “Nos habíamos distraído, teníamos desafección y nos habíamos dejado de implicar en la política. El 15-M y todas estas obras suponen volver a acercarnos a mirar los órganos de gobierno, la política vuelve a estar en primer término. El teatro es un reflejo de lo que la sociedad ha hecho. Antes había vacas gordas y nos fuimos de vacaciones. Luego ha llovido y al volver a casa nos encontramos con que los sirvientes, por-

TEATRO QUE CONECTE Para el autor de ‘Camargate’ el teatro había desconectado de la gente

que los políticos son servidores, han vendido las alfombras, quemado las cortinas, realizado fiestas tremendas a nuestra costa y alquilado el piso. Y volvemos a mirar. El propio teatro se había desconectado un poco del público, al menos en Barcelona, ofreciendo siempre obras para una audiencia ya habituada al teatro, y ahora queremos volver a conectar con la gente, también con la que no iba. Además, estas piezas son una oportunidad de entender mejor las cosas lejos de la velocidad y la fragmentación de la información actual”.

Para Casanovas, poner en escena incluso entrevistas conocidas como la de Gabilondo a Felipe González permite entender las cosas de otra manera. Y él busca entender. Por eso su obra Pujol, President, que presentará en el 2016. “Me hace falta entender a Pujol. Las últimas declaraciones y comparencias han sido aún más increíbles que lo descubierta. Quiero entender qué pasa por la cabeza de ese hombre que nos hizo creer una serie de cosas, que puso una serie de líneas éticas y morales y se ha pasado algunas por el forro. Comprenderle y entender qué se hizo mal en la transición en Catalunya y en España, de la cual fue también protagonista. Y qué ha pasado para que durante muchos años nadie se diera cuenta de nada, ver cómo se produce un fraude y cómo nos dejamos engañar”.

Por supuesto, hablar del actual fenómeno teatral es imposible sin hablar del actor Alberto San Juan y su militante Teatro del Barrio en Madrid, que ha estrenado el Ruz-Bárceñas de Casanovas –que nadie se animó a producir en Catalunya y que luego ha llegado con éxito al Lliure–, que estrena ahora Las guerras correctas, de Gabriel Ochoa, que ha mostrado Hendaya.

El Teatro del Barrio, explica, “nació con la voluntad de convertirse en un espacio político y su producción propia es un híbrido de teatro y periodismo”, siguiendo muchas veces el llamado teatro verbatim, que transcribe

literalmente conversaciones o entrevistas de gente real y que en Gran Bretaña lleva años dando guerra con autores como David Hare, que muestran la realidad en toda su crudeza y muchas veces su cómico absurdo. Un espacio que continúa con la línea que San Juan había emprendido con la compañía Animalario quizá porque el actor es contundente en su balance de la transición y sus consecuencias: “Hoy hay en España un grado de podredumbre y secuestro de las instituciones que no hay por donde cogerlo. Lo terrible no es que estalle una crisis, sino que los elementos para que pueda darse se venían construyendo desde la transición”.

Els petits secrets del poder puguen a escena

El teatre de la política

Jorge-Yamam Serrano recrea a 'Camargate' la conversa entre Alicia Sánchez-Camacho i Victoria Álvarez

Jordi Casanovas farà 'Pujol, president' després de l'èxit de 'Ruz-Bárceñas', i a Madrid esclata 'Las guerras correctas'

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Lesmolat Groucho Marx ja ho va advertir: «La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats». Un art, doncs, d'indiscutible teatralitat, que els últims temps s'ha convertit en una mina inesgotable i sorprenent. La ficció ha quedat enrere. Les martingales dels poderosos han inspirat *Ruz-Bárceñas*, *Las guerras correctas*, *Hendaya*, el musical; *Confesión de un expresidente...*. A partir de l'11 de març, al Tantarantana, s'hi veurà el *Camargate* de la companyia Teatroderecerca. Jorge-Yamam Serrano, creador de l'estupenda *Que voyu bonito*, firma la recreació basada en la famosa conversa (gravada per Método 3) del 7 de juliol del 2010 al restaurant La Camarga entre la líder del PPC, Alicia Sánchez-Camacho, i Victoria Álvarez, examant de Jordi Pujol Ferrusola.

A partir de la gravació real i d'altres documents verídics que es mostren en una pantalla, l'autor i director ha cuinat una peça de teatre documental que revela «de manera còmica, a vegades esperpèntica», el funcionament de la corrupció i els passadissos del poder. «Són com *Les llobes de Wall Street*. La realitat no es pot superar. El teatre està en la política», conclou Serrano, que fins i tot ha hagut de posar-hi fre i ordenar el «torrent verbal» de les comensals perquè la platea les entengués. La seva conversa va ser molt més «atropellada i esbojarrada». Les actrius Cristina Gàmiz i Anna Sabaté, sota els ficticis noms d'Antonia i Bibi, ens ho expliquen.

Camargate comença amb la líder del PP tirant pilotes fora i amenaçant els periodistes al Parlament després

del succés i salta en un *flash-back* a La Camarga. Un individu (igual que l'agent de la Stasi de *La vida dels altres*) espia les protagonistes. Entre plat i plat, elles destapen els draps bruts i el seu gust pels drapets de Zara i les bosses de pell de cocodril, addicció confessada de la que es diu Antonia. Claven les dents en els poderosos -Prenafeta, cas Pretòria, els Pujol, Artur Mas, Piqué, Moragas, Rubalcaba, el cas Púliau, Felip Puig...- i els tèrbols assumptes a Tarragona i Andorra, i es relaxen debatent sobre el bòtox i la cirurgia maxil·lar.

Serrano va somiar dur a escena l'assumpte de La Camarga, d'una «teatralitat extrema, bestial», va investigar profundament què va passar i va prendre com a referents la sèrie *House of cards*, la pel·lícula *El Divó* i *Maria Estuardo*, de Schiller. Alguns espectadors podran seguir molt de prop la conversa, integrats en l'escenografia del restaurant.

Gàmiz, que en l'obra fa servir una pròtesi dental, li ha agafat el gust al seu personatge. «M'encantaria fer un cafè amb Camacho. Adverteixo

«He volgut llançar preguntes sobre les clavegueres de la democràcia», assegura Gabi Ochoa

«Són com 'Les llobes de Wall Street'. És una comèdia esperpèntica», diu l'autor de l'obra sobre La Camarga

en ella un dolor i una soledat que tracta d'omplir amb bosses i amb l'aprovació de tothom. Té una necessitat immensa de poder i de dominar les situacions. No és fàcil el paper de la dona en el poder perquè ha d'assumir un rol masculí de força». «Se sent traïda, desamparada i es desfoga», diu Sabaté. «És molt Medea, està ferida i l'olla a pressió explota», intervé l'autor.

RIALLES I INDIGNACIÓ / La intenció és que el públic «es diverteixi i alhora s'indigni», afegeix Serrano. Així passava amb *Ruz-Bárceñas*, l'obra de Jordi Casanovas que sota la direcció d'Alberto San Juan va aplaudir al desembre. La fidedigna recreació de la declaració de l'extresorer del PP davant el jutge Pablo Ruz, el 15 de juliol del 2013, va deixar perplex el personal. Però la barra del protagonista va disparar més d'una riallada entre la noquejada platea. Casanovas tornarà a la càrrega. Prepara Pujol, president, un projecte fruit de la seva indignació amb el qui «durant 20 anys va dictar la moralitat dels ciutadans de Catalunya». «Tenim dret a passar comptes amb ell», reclama. «Serà una versió de *Ciudadà Kane*, un recorregut puntejat de ficció des de la seva infància fins a la seva vellesa. Necessitem clavar cops de puny perquè la realitat ha superat la ficció».

TEATRO DEL BARRIO / A Madrid, el Teatro del Barrio fundat per Alberto San Juan bull com a escenari de bregues polítiques. Acaba d'estrenar-s'hi *Las guerras secretas*, basada en l'entrevista que Iñaki Gabilondo va fer a Felipe González el gener del 1995 sobre els GAL. Una entrevista que, per a l'autor de l'obra teatral, Gabi Ochoa, va suposar «un abans i un després en la relació entre política i periodisme a Espanya». Ochoa ha volgut llançar «preguntes sobre les clavegueres de la democràcia, com molt bé fa el documental *Ciudadà morta*». Deixa via lliure al públic per a la reflexió sobre el que va passar, sense abandonar el vessant d'espectacle. «Com deia Javier Daulte, el teatre hauria de ser compromès i lúdic, tot en un. És el que hem intentat fer amb aquesta obra, que, en ocasions, té un aire de comèdia bufa, i en d'altres, de western de paraules».

«El teatre és una arma carregada de veritat, més reflexiu que les notícies que treballen la immediatesa», dispara el franc tirador valencià, que

Anna Sabaté i Cristina Gàmiz, les protagonistes de 'Camargate'.

Luis Callejo (Iñaki Gabilondo), Manolo Solo (González) i Chani Martín (Rubalcaba).

Pedro Casablanc i Manolo Solo, a 'Ruz-Bárceñas', de Jordi Casanovas.

En l'era d'internet tot va molt ràpid. Els rumors, o les imatges que passen del mòbil a l'ordinador amb una velocitat cruel. Les paròdies i els *memes* sentencien qui fica la pota. Ara bé, no estem acostumats que el teatre reculli amb celeritat els episodis esperpèntics de l'època que ens ha tocat viure. Però el director i dramaturg Jorge-Yamam Serrano canvia la tendència.

Quan es va fer pública la conversa a La Camarga entre Alícia Sánchez Camacho i l'examant de Jordi Pujol fill, Victòria Álvarez, va prémer l'accelerador. En aquest vodevil real hi va veure el material necessari per bastir una comèdia esbojarrada sobre les clavegueres del poder. Mig vestit de periodista, mig d'artista, Jorge-Yamam proposa una recreació de la trobada entre les dues dones (aquí, Cristina Gámiz i Anna Sabaté) on els documents d'aquells dies es barregen amb la ficció a través d'audiovisuals. Amb *Camargate* l'autor diu que vol contribuir a la llibertat de la societat i a donar un paper més combatiu al teatre. Li agafem la paraula i farem política des de la platea amb un somriure als llavis.

Ocupar els teatres. Ser els protagonistes.

NATIVA.cat per Mireia Mora

CAMARGATE

Fa uns quants anys que treballo en el sector teatral. I ja m'he acostumat al fet que una gran part del meu entorn (i quan dic entorn em refereixo òbviament a la gent que conec i que és un públic potencial, no als qui ens hi dediquem) s'hi senti aliena, estrangera. No cal dir que això em preocupa, és clar, però l'engranatge del dia a dia fa que t'hi acostumis.

L'interès per accedir a la producció de les sales teatrals de la ciutat és més aviat escàs i sovint participar de la *performance* que suposa desplaçar-te fins al teatre, assistir a l'obra i, finalment, posar-te a aplaudir, esdevé una mena d'acte distanciat, per no dir exòtic.

El teatre, excepte en comptades ocasions, s'ha convertit en un ecosistema estanc, amb un circuit propi, amb un públic propi (malauradament finit i definit), molt poc permeable a allò que succeeix més enllà dels seus vestíbuls.

Hem viscut produint i reproduint una vegada i una altra els grans textos de la dramaturgia universal -imprescindibles i meravellosos-, però que veuen escapçada la seva missió si no contribueixen a despertar inquietuds, si no afavoreixen l'aproximació a les noves expressions contemporànies.

Tanmateix, quan parlem d'assaltar la institució mai no parlem d'assaltar-la des de l'esfera cultural, perquè la sabem venuda

Paral·lelament, però, hem alimentat micro-atmosferes que parlaven d'aquells detalls petits que tant agraden als Manel i als Mishima. Teatre pop que explica retalls de realitat: uns més interessants, d'altres summament avorrits, però, en

qualsevol cas, majoritàriament desconnectats de la construcció de la ciutat i de la realitat del món actual. Parlem de la duresa de les condicions a les quals ens evoca el capitalisme, que condiciona implacablement totes les manifestacions culturals.

Però la impermeabilitat també té un final. És a punt de complir-se el quart aniversari del 15M. D'ocupar l'espai públic com la meva generació mai no havia experimentat. De reinventar el cos de valors socials i polítics que guiés la nostra praxis. De sentir la urgència de recuperar aquelles institucions que ens són pròpies però que ens han estat injustament sostretes. Tanmateix, quan parlem d'assaltar la institució mai no parlem d'assaltar-la des de l'esfera cultural, perquè la sabem venuda.

Però dèiem que tot té un final i ara comencem a dibuixar horitzons.

El passat dijous 12 de març va estrenar-se al Teatre Tantarantana l'espectacle *Camargate*, que posa en escena la conversa mantinguda entre Sánchez Camacho i Maria Victòria Àlvarez a la Camarga.

L'espectacle és auster. El seu esquelet se sosté en el compromís amb la veritat i en la construcció sòlida d'uns personatges que són demencials, precisament, perquè no són una caricatura d'ells mateixos.

El relat no és una invenció. És una transcripció (literal) d'allò que succeeix en els restaurants. Dels passadissos del Parlament. Dels viatges a Andorra dels Pujol. Dels vincles entre els poderosos, gastin les sigles partidistes que gastin. Dels salts de llit dels uns amb els altres, per a la qual cosa «l'idioma no és tan important».

I sorgeix el misteri. Quan el teatre recupera la seva funció natural: fer-nos pensar, enrabiarnos, riure. Denunciar veritats amb un format impecable. Ni tan sols no cal inventar-se res. Les paraules reals són les que ens mostren la perversitat del relat, directe i autèntic.

I sorgeix el misteri. Quan el teatre recupera la seva funció natural: fer-nos pensar, enrabiarnos, riure

El passat mes de desembre, el Teatre Lliure programava *Ruz-Bárcenas* de Jordi Casanovas. L'espectacle dirigit per Alberto San Juan és una dramaturgia a partir de la declaració de Bárcenas a l'Audiència Nacional en relació amb el cas del finançament irregular del Partit Popular.

Tots dos casos em semblen un exemple d'aplicació pràctica en el sector teatral d'aquest cos de nous valors socials i polítics dels quals parlàvem més amunt. Aquest no és l'únic llenguatge que ens pot ser útil a l'hora de vehicular resistències des de la cultura, però resulta molt efectiu.

Ens vam sacsejar i vam sacsejar el món, la ciutat, per no tornar mai més al punt inicial. I també volem sacsejar el teatre. Volem aplicar aquesta nova dimensió a la proposta cultural. Volem els escenaris i les platees plenes de persones que desitgin desvetllar realitats.

Ocupar els teatres. Ser protagonistes.

CVs

CV Jorge-Yamam Serrano.

www.jorge-yamam.com

Inicia els seus estudis combinant Art Dramàtic i Audiovisuals a Barcelona.

Ha actuat amb La Cubana, amb Sergi Belbel al Teatre Nacional de Catalunya, Juan Mayorga... S'integra a "La Invenció" de Josep Pere Peyro, amb varies obres en gira internacional. "Les portes del cel" (Europa-Àfrica. Premi al muntatge més innovador) és una experiència escènica sobre la immigració que succeeix dins d'un contenidor de mercaderies. Protagonitza també "El cel massa baix" i "Al sud del Sud".

En aquest interès per investigar el llenguatge escènic i apropar l'experiència al públic es troben a les obres de la companyia Teatrod CERCA de la qual és integrant estable. Companyia coneguda per representar obres d'hiperrealisme "domèstic" als salons de cases o altres escenaris reals. Protagonitza l'obra recentment nominada als Max, "Fando y Lis", gestant personalment aquest projecte des de l'inici. En cinema destaca al papers principals de la pel·lícula "REC", dirigida per Jaume Balagueró i Paco Plaza, amb gran èxit a tot el món, on també trobem la recerca de format no convencional i l'apropament a l'acció. I a la pel·lícula "Diario de una ninfómana" en el paper de tetraplègic. Per estrenar, la pel·lícula "Orson West" amb un dels papers principals i l'últim és la intervenció a la coproducció internacional "Train Station" com a protagonista espanyol.

L'àmbit multidisciplinar li porta també a la creació, com per exemple la peça teatral a aparadors comercials "CTRL-ME". Ha dirigit i escrit accions i presentacions per a publicitat i màrqueting de grans marques. Ha dirigit, escrit i protagonitzat l'obra "Que vaya bonito" seleccionada en el Laboratori de Creació de Tàrrega i guanyadora del Premi MORITZ FIRATÀRREGA 2012, Espectacle ALCOVER 2013/14 i nominada finalista al premi Max Millor espectacle Revelació 2014 entre altres reconeixements. Per encàrrec ha escrit i dirigit la co-producció "El Lloc" també becada a FiraTàrrega que ara farà temporada a la sala Flyhard de Barcelona.

CV Nico Aguerre

www.laruedafilms.com

Autodidacta, des dels 13 anys ha realitzat més d'una trentena de curtsmetratges, migmetratges, documentals i vídeo creacions.

Ha guanyat en l'última edició, el premi a la millor pel·lícula en el Notodofilmfest amb "Iniciación a la fotografía" així com moltes més nominacions. Guanyador també en el Notodofilmfest del premi "NUEVO TALENTO 2013". Guanyador del premi Creative commons BCN 2013 amb "Una bala en la cabeza".

En 2012 s'alia amb Jorge-Yamam Serrano per crear "La Rueda Films", productora amb la qual he realitzat els seus últims deu curtsmetratges. En l'actualitat està rodant una sèrie online "Cual para tal", en fase de posproducció el llargmetratge documental "Cabriante" i en preparació el primer llargmetratge de ficció basat en la reconeguda obra de teatre "Que vaya bonito".

Amb La Rueda Films han realitzat la part audiovisual de varies obres de teatre com per exemple "No parlis amb estranys" d'Helena Tornero pel Teatre Nacional de Catalunya, per FiraTàrrega, pel Teatro Lara de Madrid... entre d'altres.

CV Anna Sabaté

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona i graduada en Tècnica Meisner amb Javier Galitó-Cava. Completa els seus estudis amb cursos i seminaris de dansa, veu i interpretació amb els docents i directors Phillipe Gaulier, Theatre de la Complicité, Giulia Varley, Ramon Oller, Boris Rotenstein, Franco di Francescoantonio, Magda Puyo, Marga Iñiguez, Enrique Vargas, Julian Boal, Lisa Akesson, Linda Wise, Coralina Colom, Mercè Boronat, Anatoli Vassiliev, Owen Horsley, Judi Wilson, Andrés Lima, Carlos Alfaro, Dugald Bruce-Lockhart i Centre Roy-Hart Theatre. Ha interpretat obres de Molière, Oscar Wilde, Fassbinder, Dario Fo, Jean Cocteau, Àngel Guimerà, Josep Mª Benet i Jornet, Arthur Schnitzler, August Strindberg, Tranked Dorst, Gabriela Zapolska, Ernesto Caballero, Michel Azama, Oriol Grau, Toni Cabré, Jordi Faura i una recopilació de textos de Virgínia Woolf, així com obres de creació i investigació teatral.

Rep el premi Premi Especial a la Interpretació concedit per la Generalitat de Catalunya a la Mostra Juvenil de Teatre pel monòleg "La mare passota" de Dario Fo i Franca Rame, el premi "Els Millors 1997" a la millor interpretació femenina atorgat pel públic dels Espais Escènics de Tarragona per "El sexe nostre de cada dia", de Dario Fo, i el Premi Especial a la 7ª Mostra de Teatre de Barcelona per "In Vitro", obra de creació col·lectiva.

CV Cristina Gà Miz

Formada al Col·legi del Teatre, a l'estudi de la Txiki Berraondo i el Manuel Lillo, també amb la coreògrafa Mercedes Boronat i Graduada en Tècnica Meisner amb Javier Galitó-Cava entre altres.

Inicia la seva carrera professional com actriu al 2002 i des d'aleshores ha participat en muntatges teatrals com "Carwash" de Marc Rossich, (Schauspiel Staatstheater Stuttgart i Teatre Romea) . "Stokölm" de Marc Martínez, (Teatre Borrás). "Jamais vu" de Andrea Segura (Sala La Planeta-Temporada Alta). "N&N" de Marc Rosich (Sala Beckett). "Un fill, un llibre, un arbre" de Jordi Silva (Teatre Nacional de Catalunya). "Quan arribi la batalla pensa en mi" de Iñaki Garz (Teatre Tantarantana). "Party Line" de Marc Rossich (Sala Beckett). "La millor nit de la teva vida" de Jordi Silva (Versus Teatre-Projecte T6). "Alma" de Marc Rossich.(Convent dels Àngels- Festival Òpera de Butxaca). "OBIT" de La Fura dels Baus- (Copenhaguen/Fools 25.Barcelona/CCCB). "L'últim quadern de notes de William Shakespeare" Antonio Simon (Festival Shakespeare Santa Susanna). "Backloot sessions" de Pep Duran, Ferran Carvajal i Txiki Berraondo (Teatre Lliure). "Ronda de mort a Sinera" Ricard Salvat (Teatre Lliure) "El Puente" Boris Rotenstein (Sala Muntaner).

També participa en pel·lícules com "Tres días con la familia" y "Tots volem el millor per ella" de Mar Coll, "Sacramento" de Carlos Cañeque, "La otra cena" d'Albert Blanch, "Microfísica" de Joan Carles Martorell, "A pleno sol" d'Andrea Jaurrieta, "No quiero la noche" d'Elena Trapé, "Emotional awarkness" de Marçal Forés entre altres. També ha dirigit "Maggie&Maggy" de Catherine Butterfield, "Mi padre una vida en torno" i ha participat en l'ajudantia de direcció de "Que vaya bonito" i "El Lloc" de Jorge-Yamam Serrano.

CV LA RUEDA

Cia. La Rueda (2012)

www.cialarueda.com

Nico Aguerre i Jorge-Yamam Serrano després de diversos treballs col·laborant junts formen la companyia LA RUEDA realitzant les seves particulars propostes teatrals.

La línia de creació es caracteritza pel compromís, la innovació, la veritat interpretativa, l'honestat, el reflex humà de la vida i la realitat més immediata. Arriscant en els formats treballen tant en espais no convencionals "sites específic" com en escenaris teatrals.

Jorge-Yamam Serrano treballa amb el col·lectiu Teatrod CERCA en el qual entra produint i protagonitzant "Fando i Lis" nominada als premis Max.

LA RUEDA neix amb l'original "QUE VAYA BONITO", primera obra que Serrano escriu, dirigeix i protagonitza amb el suport de Aguerre. Després de gairebé 100 representacions i reconeixements com el Premi Moritz-FiraTàrrrega 2012, nominats-finalistes en els premis Max al Millor Espectacle Revelació 2014 entre uns altres, encaren la seva segona obra; CAMARGATE una obra política amb un gran impacte en el públic i la crítica.

La Rueda Films (2012)

www.laruedafilms.com

La Rueda Films és una jove productora creada per Nico Aguerre i Jorge-Yamam Serrano amb un esperit jove i ambiciós.

"Com a creadors estem disposats a arriscar-ho tot, a cuidar cada detall, a crear imatges plenes de força, a ser directes, a lliurar-nos en cos i ànima a cada història, a ser eficaces, a no oblidar-nos de les noves tecnologies ni abusar d'elles, a convertir-nos en una productora competitiva, oberta i valenta."

Treballen en el camp del documental, de la ficció, espots i en audiovisuals per a muntatges teatrals ("Que vaya bonito" FiraTàrrrega, "No parlis amb estranys" TNC, "Paquito" Teatre Lara, "Camargate" El cicló...)

Premiada i nominada en multitud de festivals (Premi Millor pel·lícula al NotodoFilmfest 2013, Premi Creative Commons BCN 2013...)

CV Teatrod CERCA (Productora)

Teatrod CERCA (2003)

www.teatrodcerca.com

El col·lectiu amb residència a Barcelona teatrod CERCA li deu el nom als seus inicis, realitzant teatre proper i "domèstic" en els salons de cases particulars (més de 350 funcions). Aquest format mínim i senzill permet als espectadors gaudir en el seu propi menjador, de cada detall i matís dramàtic dels personatges amb gran veracitat i realisme en la interpretació dels actors. Des de llavors i amb el mateix esperit han representat les seves propostes en escenaris teatrals.

Va aconseguir la seva primera nominació en els premis MAX per "Fando i Lis" i amb "Que vaya bonito" de Jorge-Yamam Serrano, ha guanyat el premi MORITZ FIRATÀRREGA 2012 entre altres reconeixements (actualment és una de les 3 obres nominades al millor Espectacle Revelació dels Premis Max 2014). Ha sigut seleccionada com a projecte exemple a l'exposició "Reinventant Barcelona" a la Sala Ciutat de l'Ajuntament de Barcelona, per iniciatives que innovin i tinguin impacte de futur a la ciutat.

Produccions

Muntatges per salons i sales teatrals de petit format:

- Producció "La carcoma". Tarragona 2003. Gira estatal.
- Producció "La ceniza". Tarragona 2004. Gira Catalunya.
- Producció "Atracar un banco con un bote de laca". Tarragona 2011. Gira estatal.
- Producció "El esperanza". Tarragona 2011. Gira estatal.
- Producció "Se t'annodi, se ti snodi: la libertad". Valencia 2013.

Muntatge altres espais:

- Producció "Ctrl - ME". Festival Internacional Gest. Catalunya. 2011
- Producció "Que vaya bonito". FiraTàrrega. Catalunya. 2012
- *Temporada La Seca - Espai Brossa, Barcelona. Abril 2013
- *Gira Nacional

Muntatge per a escenaris teatrals:

- Producció de "2Mas". Sala Trono. Tarragona 2005.
- *Mostra de teatre de Barcelona. Teatreneu 2006.
- Producció de "Fando y Lis". Estrenat a la "Mostra de teatre espanyol d'autors contemporanis d'Alacant" 2008, teatre Arniches.
- *Temporada Teatre Tantarantana Barcelona. Octubre 2009.
- *Temporada Teatre Círculo de Bellas Artes de Madrid. Maig 2011.
- *Convidats al Festival "J'actes et Jactes" Limoux, França. Juliol 2011.
- Producció de "Sots l'ombra d'un bell arbre" de Helena Tornero (adaptació sobre l'obra de Ramon Llull de "El llibre del gentil i els tres savis" co-producció Catalunya, Portugal i Galícia)

UN MONTAJE DE TEATRODECERCA QUE TRIUNFÓ EN FIRA TÀRREGA

Borrachera de verdades

La Seca invita en 'Que te vaya bonito' a una fiesta en la que se airean conflictos fraternales

IMMA FERNÁNDEZ
BARCELONA

Nada mejor que un buen lingotazo para vomitar verdades. Entre trago y trago, los personajes de *Que te vaya bonito*, obra creada y dirigida por Jorge Yamam Serrano, van escupiendo sus traumas. Esos conflictos reprimidos que han quedado almacenados en los recovecos del alma. Son David (el propio Serrano), que se dispone a marchar a trabajar a México, y sus dos hermanos: Pedro (Jorge Cabrera) y Carolina (Carmen Flores), que le han organizado una fiesta de despedida. Una celebración a la que los espectadores asisten de invitados; son los amigos y la parentela.

La propuesta hiperrealista de la compañía TeatrodeCerca, premiada en Fira Tàrrega, ha llegado a La Seca Espai Brossa, que ha engalanado para la ocasión un nuevo espacio: la sala Palau i Fabre. El público asiste de pie al fiestorro (con música, bebida y picoteo) y a sus consecuencias. Corre la cerveza, y las certezas se desmadran.

«La familia es el campo de entrenamiento para luego enfrentarte al mundo», razona Serrano, que ha montado una fiesta a sus personajes para ayudarles a su liberación. «Con el alcohol es más fácil que liberen los resentimientos que llevan dentro». Recuerda el

dramaturgo que las celebraciones y las vacaciones son las fechas más propicias para las rupturas y los divorcios. Él ha querido en esta «tragicomedia, como la vida», ahondar en las raíces del yo. «Todos los conflictos que surgen en la edad adulta, en la vida personal, social o profesional, son repeticiones de la personalidad que se ha forjado en la familia», argumenta Serrano.

La familia, patas arriba

Hay que sincerarse para que emerja el yo verdadero. «Los personajes se van quitando las máscaras, no eran ellos». David, a la búsqueda de un lugar en el mundo, se dispone a abandonar el papel que interpretaba en la parodia familiar. La parentela no se elige pero sí se puede elegir «qué hacer con lo que te toca», sostiene el autor. Hay en el texto elementos autobiográficos pero también ficción. «He estirado mis miedos, mis culpas, y también el resto de actores ha puesto parte de sus vidas».

Para la génesis de la obra, informa el autor y director, acudieron a un novedoso método: las constelaciones creativas, que estudió durante tres años Quique Culebras, uno de los miembros del colectivo. El método, basado en las constelaciones familiares sistémicas, les permitió «profundizar en el viaje psicológico

►► Realismo ► Cabrera (izquierda), Serrano y Flores, en la obra.

Los espectadores asisten como invitados a la fiesta de despedida de un personaje

«Con el alcohol es más fácil que se liberen los resentimientos», dice el autor

de los personajes y en su material inconsciente».

El espectáculo fue concebido para ser representado en terrazas, pero una noche de lluvia en Tàrrega tuvieron que improvisar en una hora una versión *indoor*. Fue un éxito. Los espacios no convencionales y el realismo han marcado el camino de esta compañía que cumple una década este 2013. Han llevado su teatro de primerísimo primer plano a escaparates, casas particulares... Los últimos días en La Seca (estarán hasta el 26 de mayo) estrenarán una versión en catalán de *Que vaya bonito* que llevarán de gira por Catalunya. Les acompañará, eso sí, el mismo y apropiado título. «Resume el deseo de que les vaya bien a todos», apostilla el autor. ■

Los Premios Max se rebelan

El próximo lunes se darán a conocer los galardonados de los Premios Max 2014. Hablamos con los finalistas de las categorías Mejor autor revelación y Mejor espectáculo revelación

SAIOA CAMARZANA | 23/05/2014

EL CULTURAL

EL MUNDO

Ha llegado ese acontecimiento del año en el que se entregan los Premios Max. **El próximo lunes a las 21.00 el Teatro Circo Price se vestirá de cabaret para acoger la entrega de los XVII Premios Max a las Artes Escénicas organizados por la Fundación Sgae**

Son tres finalistas los que compiten por el galardón en cada categoría. Para todos ellos es un impulso a su trabajo y labor profesional. "Las dificultades que me he encontrado en el camino para vivir del teatro me han impulsado a no ser solo actriz y supone un reconocimiento a muchos años de trabajo duro", explica Carolina África (*Verano en diciembre*). Los valencianos Juli Disla y Jaume Pérez (*La gente*) opinan que dar a conocer su trabajo "más allá de nuestro ámbito es un esfuerzo añadido" y esperan que la nominación sirva para poder llegar a más espectadores. "Según se va aproximando la fecha van aflorando los nervios y la emoción", cuentan Lila, Ana y Mayte a cargo de *The Funamviolistas*. Por su parte, Jorge-Yamam Serrano, autor, director y actor de *Que vaya bonito*, cuenta a El Cultural que es una apuesta tan personal "que entraba en sus sueños estar en la lista de nominados" pero no en sus planes. Y Rocío Molina comenta que "la nominación supone un gran impulso".

Que vaya bonito de Jorge-Yamam Serrano

La realidad actual en estado puro. El momento en el que hay que coger las maletas y buscarse la vida fuera del país a sabiendas que se está haciendo daño a la familia. Esto es lo que cuenta *Que vaya bonito*. "No hablo de política sino de la parte emotiva, real y humana que estamos viviendo. Nació también como la metáfora de que para llegar a realizarte debes de dejar y alejarte de aquello que te lo impide y lanzarte a lo nuevo", explica Serrano. Se muestra una situación ficticia que es una fiesta de despedida que se le hace al personaje de David y el público son los amigos y familiares. **"La gente entra en una fiesta de verdad y se plantea dónde está el escenario, los actores y cuándo empieza la obra... cuando en realidad la obra ya ha empezado y están dentro del escenario"**, cuenta Serrano. Él, es director, autor y actor de la obra, "es difícil pero el acierto fue rodearme de dos personas como Nico Aguerre y Cristina Gámiz", concluye.

- ENTREVISTA a Jorge-Yamam Serrano. TVE, programa "¡ATENCIÓN OBRAS!"

<http://www.rtve.es/alacarta/videos/atencion-obras/atencion-obras-vaya-bonito-teatro-terrazas-barcelona/2575211/>

-ENTREVISTES a Jorge-Yamam Serrano

<http://www.jorge-yamam.com/links-entrevistas.html>

(reportatge a la revista de tendències YOROKOBU)

Los escaparates humanos de CTRL-ME

Escrit per MARCUS HURST

Una chica y un chico se erigen detrás de un escaparate. Al otro lado del cristal, una interfaz con caras de tristeza, enfado, felicidad y amor permite controlar las emociones de cada uno de los maniqués humanos. Una escena que, según Jorge-Yamam Serrano, creador y protagonista de esta iniciativa junto con Laura Barba, no dista mucho de la vida real.

“Las personas ofrecen una imagen de lo que esperas que quieren ver. Tú piensas que quieren ver tal emoción e, inconscientemente, vas y la reproduces. Estás a merced del otro sin saberlo. Todo esto es un sistema de control que nos lleva a ser mucho menos libres de lo que pensamos”, explica

La pieza, llamada CTRL ME, explora estos mecanismos de control y relaciones humanas dejando en manos del espectador el papel de manipulador. “Denunciamos la tendencia a que todo esté en venta y que se utilice cualquier medio para conseguirlo. Incluso el anticapitalismo y el antimaterialismo. Banderas, en un anuncio de relojes, vende que lo importante no es lo que tengo, sino lo que soy. Levi’s utiliza conceptos cercanos a la espiritualidad. Pero tampoco queremos que la moralina sea directa. Preferimos que se vayan descubriendo cosas a medida que avanza”, explica el actor.

La actuación, estrenada a finales de septiembre en el GEST Festival de Esparraguera, tiene una duración aproximada de 30 minutos y está acompañada de una banda sonora inspirada en los sonidos de la Game Boy.

Pero la vida tampoco puede ser descrita de manera lineal y la obra lo refleja. A medida que avanza la performance, la situación degenera hasta llegar a su final. “Cada vez somos menos exactos con nuestras emociones. Hay un punto donde nos quitamos los cables que nos unen al control del espectador y nos acercamos al cristal para conversar con la gente pero no podemos. Eso es cuando cerramos la pieza”.

ENTREVISTA LA VANGUARDIA "JOVENES EXTRAORDINARIOS: NICO AGUERRE"

Nico Aguerre
31 años
Director de cine

RODAR COMO FILOSOFÍA DE VIDA

Con 31 años recién cumplidos, el director de cine barcelonés Nico Aguerre ha creado, junto a Jorge-Yamam Serrano, la productora La Rueda Films y se ha convertido, con su obra *Iniciación a la fotografía*, en el último ganador de uno de los festivales de cortometrajes más importantes a escala nacional, el Jameson Notodofilmfest, con el que ha conseguido aparecer en la base de datos cinematográfica FilmAffinity. "Ha pasado casi un año y todavía no me lo creo. Fue un sueño hecho realidad. Los festivales te ayudan a difundir tu trabajo y a conocer gente fantástica", recuerda Aguerre.

Texto Estanis Bañuelos

JÓVENES
EXTRAORDINARIOS

J!

Ser director de cine es el oficio que lleva soñando desde los 8 años y persiguiendo desde los 13, edad a la que empezó, de forma autodidacta, a practicar con una cámara. "La parte técnica la aprendí leyendo libros, viendo tutoriales por internet y preguntando a entendidos en materia. La práctica se aprende equivocándose mucho. El cine es ensayo y error", cuenta Aguerre. Así ha desarrollado las más de treinta obras audiovisuales que tiene en su haber, desde cortometrajes hasta documentales, videoclips o spots televisivos y la experiencia para poder ejercer como profesor de cursos de cine DSLR.

Nico Aguerre es un artista prolífico que ha convertido el cine en su forma de vida: "Me he pasado la mitad de la vida pegado a una pantalla y la otra fantaseando despierto y rodando cosas. De hecho, suelo hacer unos cinco o seis cortometrajes al año. No cierro un proyecto sin abrir el siguiente. Mi vida es aburrida más allá del cine", confiesa el director. Bajo el lema "es mejor hacerlo mal que no hacerlo" y un equipo técnico reducido, e joven cineasta sigue un método peculiar a la hora de rodar: "Entrego a los actores la obra y ellos me dicen dónde tengo que poner la cámara", explica.

Sus referentes son Paul Thomas Anderson, Martin Scorsese, Luis García Berlanga o François Ozon. Se define como un ser solitario, muy tenaz y con mucha energía. Por ello, en este momento, tiene muchos proyectos en marcha: está terminando de editar el documental *Cabriante*, varios cortometrajes para la nueva edición de Notodofilmfest, rodando la serie en línea *Tal para cual* y preparando la adaptación a largometraje de la obra de teatro *Que vaya bonito*. Un sinfín de iniciativas que tienen un objetivo claro: "Sueño con estrenar una película en un cine", concluye. ■

-Spot oficial "Que vaya bonito"
<http://vimeo.com/61397561>

-Teaser "No parlis amb estranys" TNC
https://www.youtube.com/watch?v=V8gFz_Adzas

-Tots els treballs audiovisuals els pots trobar a:
<http://www.laruedafilms.com>